

Gölgesiz Bir Anı

— kenan-er · 14 Nisan 2025

Yüzüm çoktan ilan etmişti minibüsün buğulu camına teslimiyetini.Gözlerimse, ucu bucağı olmayan bir bozkırın seyrinde.Varlığına mana arayan yolcu gibi,Bir melal seferindeyim.Radyoda, kalbimin en ince teline dokunan eski bir ezgi,Ne çocukluk kokuyordu ne ihtiyarlık,Ne tam hüznün ne de tam sevinç—bir nev-i hicran belki,Gönlümün haritası karışık;Her kavşak, bir hatıra mezarlığı sanki.Uzaklarda, çok uzaklarda,Bozkırın kalbinde bir dut ağacı beliriyor gözümde.Yeşilin bölgede tek temsilcisi desem, abartı sayılmaz.Kuru rüzgârın, çatlamaş toprağın,Dipsiz yalnızlığın ortasında bir mucize gibi.OysakiKim bilebilir,Kaç kurak mevsimin öfkesine direndi o ağaç?Kaç kışın ayazına, kaç yazın kavuruculuğuna inat,Gölgesini eksik etmedi yoldan geçenin alnından,Sürgünden dönenin omzundan.Cömertliği mukadderatına yazılmış gibiydi;Ne feryat etmişti ne de sitem.Kim bilebilir,Kaç kuşa yuva oldu,Kaç kelebek, kaç böcek mırıldandı yapraklarında?Ve kim bilir,Günün alnında tütün dizen genç kadınlarYa da geceyi bekleyen çobanlarKaç kez adını anmadan soluklandı gölgesinde?Biraz ötede,Çatısı göğşe eğilmiş, duvarı yorgun evler karşıladı beni.Her biri bir suskunluğun içinde durmuştu,Sanki yaşanmışlıkla yoğrulmuştu harçları,Ve her tuğlası, bir hatırayı, bir hikâyeyi fısıldıyordu.Nelere tanıklık etti bu evler, kim bilir?Kaç düğün gördüler? Kaç halayla şenlendi avluları?Kaç bayram sabahı telaşla yoğruldu taş duvarların ardında?Ve kaç ağıt kazındı kerpiç duvarlarına,Kimin sesiyle, kimin acısıyla?Hani nerede o köyün eski sakinleri?Yüzü çepni, eli kınalı gelinleri,Omzunda aba, yüreğinde dağ gibi inat taşıyan anaları nerede?Ya alnını göğşe deşdirmiş, ağır adımlarıyla gölgesini yere düşüren şanlı beyleri?Hani nerede öfkesini adalet sanan,“Astığım astık, kestiğim kestik,” diyen nemrut ağaları?Hepsi de göçüp gitmediler mi, gölgesiz?Şimdi rüzgâr kalmış geriye,Bir de hafifçe esen toz yüklü bir yalnızlık.Ne sesi var bir soba

başının,Ne de yokuş yukarı yürüyen çoban ayaklarının.Ey efsununu yitirmiş uçsuz bucaksız bozkır,Senin sabrın bile dokunulmaz kalmadı zamana.Bir zamanlar nefes alınan her yer,Artık bir iç çekişin yansıması gibi.Kendini unutan yüreklerin aynası şimdi.Şimdi sen sakla gecikmiş bir mektup gibi göğsünde,Düşünmeye cesaret edemediğim ne varsa;Sesimden eksilenleri,Sükûtle örttüğüm kelimeleri.Çünkü ben...Ben yine bir yolcuyum,Minibüsün camında kendini seyreden bir hayal.Ne tam geçmişim benimle,Ne de gelecek denen meçhul.Bir avuç sessizlikle yürüyorum içime doğru,Bir tek sen varsın bana eşlik eden,Ey bozkır...Ey gölgesiz kalan dut ağaçlarının yurdu...